

הסופר חיים ולדר מגיש

עדויות מפעימות של ישועות אישיות ונחת מהילדים
להם זכו המאמצים ילד בקרן ההסעות

הדרך
את
הנתיב

← הקדמה → מאת הסופר חיים ולדר

קוראים יקרים!
אני רוצה לכתוב לכם משהו בנימה אישית.

כאדם שכותב להורים ולילדים ומשמש כיועץ חינוכי כבר קרוב לשלושים שנה, זכיתי להיות מבאי ביתו של מרן ראש הישיבה הגרא"ל שטיינמן זצ"ל ולשמוע מאמרותיו ומחכמתו הרבה בייחוד בעניינים אלה.

אני יכול לומר שהרב שטיינמן השפיע עליי עמוקות לאורך השנים, בייחוד ובגלל שראיתי למולי אדם שרק האמת נר לרגליו, ביתו הפשוט והצנוע כאילו העיד על בעליו כאלף עדים שבתוכו גר אדם נטול אינטרסים חף מפניות ורק התורה הקדושה וצרכי עם ישראל עומדים למול עיניו.

אני יודע שאחד מהמפעלים הגדולים שהקים הרב ז"ל בחייו, היה המפעל האדיר של "קרן ההסעות" שנועד לקרב את ילדי ישראל אל אביהם שבשמים, לתת להם הזדמנות לגדול כיהודים כשרים וללמד אותם תורה ואת מושגי הבסיס בשנים הקריטיות של בית הספר.

עניין הקירוב, בער בו כאש. הוא הניח את כל כובד משקלו על העניין הזה ולא הסתפק בלשלוח שליחים שיעשו את מה שביקש אלא עמד עליהם באופן אישי וזירז אותם לעסוק במצווה החשובה הזו, עד שפעם אמר לראשי קרן ההסעות בסגנון המליצה האופייני לו: "קרן ההסעות היא שלי, אתם רק מסייעים לי לעשות זאת..."

הרב שטיינמן, בענוותנותו הגדולה, היה מומעט בהבטחות ובברכות, אבל לגבי קרן ההסעות לא חסך במילים והבטיח שמי שדואג לילדים של הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא ידאג לילדים שלו. ואכן, ברבות השנים התקבלו מאות עדויות מתומכי קרן ההסעות, על השגחה פרטית מופלאה שזכו לה בעקבות תרומתם- בכל תחומי החיים!

לפיכך, כאשר פנו אליי מהארגון המיוחד הזה כדי שאשמש שופר לכל אותם אנשים ואספר את סיפורם בסגנון שלי- נעתרתי בשמחה לעשות זאת. אני מרגיש שבמפעל הזה, מיסודו של הרב שטיינמן זצ"ל יש סייעתא דשמיא מיוחדת ודבר זה ניכר מהסיפורים האמיתיים שמגיעים אלינו מפעם לפעם ופשוט מחכים לצאת לאור...

אני מגיש בפניכם כמה סיפורים שליטתי יחד עם פעילי הקרן כדי להמחיש את החשיבות שלה עבור כלל ישראל, כמו גם את סיפורי ההשגחה המופלאים לה זוכים תומכיה חדשות לבקרים.

חיים ולדר

מכיס לכיס

שמי אשר, אני איש עסקים שמתגורר בפתח תקווה.

כשפנו אליי מקרן ההסעות בבקשה לפרסם את הסיפור שלי, קצת התלבטתי. משום מה חששתי שזה יביא לי מזל רע...

אבל לאחר שנוכרתי בפרטי הסיפור, הבנתי שזה מה שעלי לעשות כפי שתבינו בהמשך.

עד לפני כמה שנים הייתי עובד בבורסת היהלומים ברמת גן והשתכרתי די יפה. לא אנקוב בסכומים, אבל בואו רק נאמר שהרווחתי הרבה יותר ממה שהייתי צריך.

מי שמכיר קצת את תחום מסחר היהלומים, יודע שלא מדובר בעסק קל.

בעבר היו מרוויחים הרבה יותר מן העסקאות ולחומר הגלם שלך לא היו המון מתחרים. אבל אז נכנסו כמה שחקנים חדשים לתמונה, סחרו ביהלומים שהיו פחות איכותיים אבל נראו אותו דבר כמו הרגילים. הרעיון ביהלומים וביוקרה שלהם, הוא שמדובר במחצב נדיר יותר מהשאר. אבל ברגע שהצליחו ליצור יהלומים במעבדה באופן כימי ולהביא אותם לכדי ליטוש סביר שנראה טוב - הדבר פגע אנושות בתחום ויחד עם עוד כל מיני גורמים שאין זה המקום לפרטם, גרם להרבה אנשים לעזוב את בורסת היהלומים לחלוטין.

כמובן שבדרך העולם, מי שהיה מספיק גדול הצליח להחזיק את הראש מעל המים וגם היתה לו עתודה כלכלית כדי להשקיע במיזמים עתידיים בתחום כדי להמשיך ולהתפתח

למרות השינויים, אבל לסוחרים קטנים היה קשה.

אני תמיד הייתי אדם שאוהב יציבות, לא רציתי לעזוב תחום שבו השקעתי שנים רבות ואף רכשתי ניסיון רב. לפיכך המשכתי לעשות את מה שידעתי על אף שהרווחים ירדו משנה לשנה באופן משמעותי.

במשך עשר שנים זה עוד החזיק, לקוחות טפטפו בקצב איטי, אבל ביום אחד בהיר הבנתי שאני כבר בצרות.

שלושה סוחרים רציניים שעבדתי איתם פרשו מהתחום בבת אחת, הדבר הותיר אותי עם משרד שלא מתפקד וכמעט ללא הכנסות.

לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, הבנתי שעד עכשיו פשוט השליתי את עצמי שאיכשהו הדבר הזה יחזיק, אבל בעצם הכתובת היתה רשומה על הקיר כבר מזמן.

הבנתי שעלי לסגור את העסק.

לאחר בירור קצר הבנתי שלסגור עסק זה לא כזה כיף. זה עולה כסף וזה מלווה בלא מעט טרדות שאולי הקשה בהם היא להיפרד ממה שהיה שבנית כמו ידך במשך כל חיך.

אני זוכר שחזרתי לביתי והרגשתי כאילו חרב עליי עולמי. אשתי, חבריי ומכריי, ניסו לעודד אותי, אפילו הציעו לגייס לי הלוואות, כדי שאוכל לפנות לאפיק אחר. במחשבה לאחור נראה לי שזה הכי פגע בי, מעולם לא הייתי זקוק לעזרה מאיש

וכעת מתייחסים אליי כאדם מסכן שצריך לגייס לו כסף, זה שבר אותי לרסיסים.

באותם ימים הסתובבתי בפנים נפולות, ירדתי במשקל ואף התחלתי לקחת כדורי שינה באופן קבוע. כאדם מאמין, הבנתי שעלי להתרומם. לשנן לעצמי שהכל מאיתו יתברך, שגלגל חוזר בעולם. חוויתי את זה על בשרי ממש.

הרגשתי שבכוחות עצמי לא אצליח לגייס את האנרגיה הזו ולכן הלכתי לאחד מרבותיי, רב קהילה בעל שיעור קומה תורני שהייתי איתו בקשר הדוק במשך שנים רבות.

הוא קיבל אותי בביתו, עודד אותי וניחם אותי במשך שעה ארוכה ואז אמר לי דבר שנכנס לי אל תוך הלב: "דע לך שהממון שמסתובב בעולם, אינו שלנו. הוא של בורא העולם. האנשים שמחזיקים בו, משמשים בסך הכל כיס של הקדוש ברוך הוא, הממון איננו שלהם. הם רק מקבלים רשות להשתמש בו.

כל המסחר וחילופי הכספים שמתבצעים בעולם, אין הם אלא כאדם שמעביר ממון מכיס אחד לכיס אחר, שהרי כאמור, כל הכסף שייך אך ורק לקדוש ברוך הוא גם אם אין אנחנו מרגישים את זה תמיד בצורה חזקה".

"אז עכשיו הקדוש ברוך הוא החליט שאינני כ"ס ראוי", אמרתי בשקט, "או שאני כ"ס עם חור..."

"ממש לא", אמר הרב וחיך, "הסיבות עצמן, שמורות לקדוש ברוך הוא. אין אנחנו יודעים לחשב חשבונות שמים. אבל דבר אחד אפשר להבין: הקדוש ברוך הוא רוצה בעשיית טוב ובנתינת צדקה. הוא רוצה שיעבירו כל הזמן כספים מכיס אחד לכיס אחר ולא יותירו את הממון סגור בפנים. אדם שעושה צדקה בכספו, מעביר את הכסף מכיס לכיס של הקדוש ברוך הוא וממלא את ייעוד הכסף בעולם. אבל אדם שלא עושה זאת, הכסף פשוט עומד אצלו לחינם ולקדוש ברוך הוא אין צורך בכ"ס הזה, אז הוא מפזר אותו לאחריים".

שתקתי.

"אני לא אומר את זה כביקורת", אמר הרב, "אני יודע שבחיך נתת הרבה צדקה, אני אומר את זה כסגולה לפרנסה טובה וגם כנחמה קטנה, כי לא הפסדת כסף שלך אלא כסף של הקדוש ברוך הוא".

זה באמת דיבר אליי. בסופו של דבר, זה הרבה יותר מציק כשאתה מרגיש שאתה זה שהפסדת. האמונה הפשוטה שכל דבר בעולם הוא מאיתו יתברך, מכניסה כוחות ומרגיעה אותנו.

יצאתי ממנו מעודד והחלטתי לנסות את הסגולה שעליה דיבר. רציתי לתרום סכום כסף סמלי לצדקה והתלבטתי לאן לתרום.

איכשהו, מתוך צעידה ממושכת, הגעתי אל המשרד השומם שלי. ליבי רעד מעט, יש משהו קצת מפחיד במקום שפעם היה שוקק חיים והסתובבו בו הרבה אנשים וכעת הוא דומם ומאובק.

התיישבתי בכסאי הישן והבטתי סביב. עיניי נתקלו בדיוקנו של מרן הרב שטיינמן זצ"ל. אדם שהערצתי בשל גדולתו וחכמתו שנבעו מענוותנותו ופשוטותו. ברגעים שבהם אדם מבין שכסף הוא דבר שבא והולך, הוא מתחיל להעריך דברים אחרים... נזכרתי שהרב שטיינמן הקים קרן של צדקה והחלטתי שאתרום לה את הכסף.

עשיתי כמה טלפונים והבנתי שמדובר ב"קרן ההסעות". הרב שטיינמן ראה את הקירוב של ילדי ישראל לתורה כערך עליון ולכן הניח את כל כובד משקלו על הקרן הזו. דברים שרואים משם לא רואים מכאן.

חיגתי אל הקרן, ביצעתי הוראת קבע וניתקתי את הטלפון. לאחר מכן הנחתי את ראשי על השולחן הישן שעליו עבדתי שנים רבות.

"אדוני אתם מוכרים יהלומים?" שמעתי לפתע קול קורא.

הרמתי את ראשי בבהלה, כנראה נרדמתי. הסתכלתי בשעון וראיתי שחלפו שעתים שלימות.

"אהה... סליחה הערתי אותך?" אמר האיש שוב.

מצמצתי כמה פעמים ובשלב זה הבחנתי בירכתי החדר באדם שהיה לבוש בצורה די מגונדרת והיה נראה מעט מבולבל.

"מי אתה?" שאלתי אותו, "איך הגעת הנה?"

"כתוב שם בחוץ שכאן ניתן להשיג יהלומים לא?" שאל הלה במבוכה, "אני מתבלבל?"

"לא לא", אמרתי, "אני מתנצל. פשוט אני כבר סוגר את העסק, אתה רואה שאין כאן אף אחד..."

"אהה חבל", אמר האיש, "למה אתה סוגר אם יורשה לי?"

זה היה מוזר, למה שזר גמור יתעניין בהיסטוריה של עסק שנסגר? אבל מה כבר היה לי להפסיד?

"העסקים לא הולכים טוב", אמרתי, "מה לעשות הכל משמיים".

"מעניין..." אמר האיש וחכך בזקנו.

"מה מעניין?" האיש הזה כבר התחיל להלחין אותי.

"אתה יודע מדוע אני צריך יהלומים?" אמר האיש, "אני יום שעוסק בתחום האופנה והעיצוב. לאחרונה עלה לי רעיון לגבי סדרה חדשה של תכשיטי יהלומים משובצים ומישהו נתן לי את המספר שלך..."

"נו אז מה מעניין?" שאלתי אותו.

"כי אם אתה אומר שסגרת את העסק זה אומר שאני מדבר כעת עם אדם שיש לו ניסיון ביהלומים ואין לו כרגע עבודה", אמר האיש במהירות, "ומה שמעניין הוא שאני בדיוק מחפש להעסיק אדם עם ניסיון בתחום היהלומים ואיכשהו נקלעתי אל המשרד הסגור שלך".

"אתה אולי רוצה לשתות משהו?" גמגמתי, "אני אצא לקנות בחוץ..."

"לא תודה", אמר האיש, "הנה כרטיס הביקור שלי. תקפוץ אליי למשרד מחר בבוקר, אתה נראה לי בחור עם ראש על הכתפיים אשמה לראות אם נוכל לעבוד יחד".

הוא הגיש לי כרטיס ביקור קטן ואז יצא מהמשרד שלי ונעלם. "ר.ג. יזמות", היה כתוב שם, השם היה לי מוכר אבל לא ידעתי מאיפה.

זה היה נראה טוב מכדי להיות אמיתי.

ככה באמצע יום בהיר אדם מציע לי עבודה עוד לפני שחיפשת בכלל? ועוד בתחום העיסוק שלי...

משכתי בכתפי ומיחרתי לחייג לאשתי כדי לספר לה את החדשות. גם היא היתה סקפטית לגבי זה אבל החלטנו לתת לזה צ'אנס, מה יש לנו להפסיד?

הוא אמר "תקפוץ אליי למשרד", ולא ציין שהמשרד שלו מאכלס שלוש קומות באחד ממגדלי המשרדים היוקרתיים בתל אביב. מסתבר שהאיש היה טייקון.

שמו היה רוני (שם בדוי) גילון ומניית החברה שלו בבורסה נסחרה בקרוב לשלושה מיליארד דולר.

כעת הגעתי אפילו עם פחות ביטחון ממה שהיה לי קודם לכן. מה האיש רוצה ממני? יהלומן כושל ומובטל...

"תראה", הוא אמר לי כשנכנסתי אליו למשרד, "אני רואה על פניך שאתה מבולבל. אבל זו הצורה שבה אני עושה דברים... אתה מבין? אני מאמין שכסף בא וכסף הולך מעבירים אותו מכיס לכיס ומה שנשאר זה האנשים שעובדים יחד, אז חשבת לעצמי 'היי למה לא ניתן לאיש היקר הזה הזדמנות?'..."

הוא המשיך לדבר עוד קצת, אבל ברגע שהוא דיבר על העברה מכיס לכיס והשתמש בדיוק במילים שהרב שלי נקב בהן, הבנתי שיש כאן סימן מן השמיים.

חתמנו על חוזה עבודה עוד באותו יום. השתמשתי בקשרים הישנים שלי בתחום היהלומים כדי לעלות על הרכבת בחזרה ובמשך כמה חודשים לאחר מכן, השתלבותי בחברה הענקית של רוני וביססתי את עצמי בתוכה היטב.

אני זוכר תמיד את הרעיון של "מכיס לכיס" ואת הסגולה הבדוקה שהביאה אליי פרנסה בשפע דרך "קרן ההסעות" ורק הזכירה לי כמה שהכל מהקדוש ברוך הוא ושכל מה שעובר לנו מול העיניים הוא פשוט מקסם שווא, שכן הקדוש ברוך הוא מוריש ומעשיר, ברגע אחד אתה יכול להיות למעלה וברגע הבא למטה.

כל מה שמשנה זה בעיקר מה אתה בוחר לעשות עם הכיס שהקדוש ברוך הוא הפקיד בידך.

זאת הסיבה שבחרתי לספר את הסיפור הזה בכל זאת. זה לא משנה מה יקרה. אני דואג להעביר מכהיס שלי הלאה...

20,000 ילדים וילדות מגיעים יום ליום ללמוד תורה בזכותכם!

עושים נחת לה' - אזכים לנחת מהילדים!

1700-50-66-22

לאן נוסעים הילדים?

שמי נועה (שם בדוי) והסיפור שלי קרה לפני כשנה.

אנחנו זוג צעיר ומתגוררים באזור המרכז, יש לנו ברוך השם שלושה ילדים מתוקים וחמודים, שני בנים ובת.

הסיפור שלי נוגע לילד הבכור שלנו ששמו אברהמי.

היה זה בתחילת הקיץ, בזמן שכולם עוד חשבו שהקורונה הלכה מאיתנו והלימודים במוסדות החינוך התנהלו כסדרם.

בננו בן השש אברהמי, עמד להיכנס לכיתה א'. מיותר לציין שהיתה זו התרגשות רבה עבורנו משום שזה היה הילד הראשון שהכנסנו לתלמוד-תורה. הסבתא מצד אחד קנתה לו ילקוט, הסבתא מהצד השני ציידה אותו במגוון אביזרי כתיבה ובקלמר ססגוני. אנחנו מציידנו קנינו לו מתנה יפה, הכל כדי שהילד ייכנס ברגל ימין לתלמוד-תורה וילמד בחשק רב.

משום מה, ליבי לא היה שקט, התרגשתי מאוד, פחדתי על הילד הקטן שלי שרק נולד והנה הוא כבר עולה לכיתה א'... ומה אם לא יהיה לו טוב? ומה אם יתקשה בלימודים? ואם ירביצו לו מהכיתות הגבוהות? כל מיני מחשבות שכאלה חלפו במוחי, מחשבות של אמה צעירה.

כמה ימים לפני תחילת הלימודים, התקשר לבעלי הורה של אחד התלמידים שגר בבניין הסמוך ושאל אותו מדוע לא נרשמנו להסעה.

"איזו הסעה?" שאל אותנו בעלי בבלבול.

"מה זאת אומרת איזו הסעה?" תמה האיש, "איך תכנת לקחת את הילד בכל יום לתלמוד-תורה? הרי אתם גרים במרחק רבע

כמעט בהיסטריה: "איך הסעה??? הוא ילד בן שש... ילד קטן, מה פתאום..."

גם ככה הייתי לחוצה לקראת המעבר של הילד לכיתה א', התמונה של הילד הקטן יושב בהסעה עם תיק ענקי רועד כולו, הלחיצה אותי מאוד.

יכול להיות שקצת הגזמתי עם החרדה הזו. שמעתי פעם שבדור הזה ההורים נוטים להיות כמו "הליקופטר" שמרחף מעל הילדים שלהם כל הזמן ומשיגה שלא יפלו באיזה בור.

בעלי לא הבין מה הבעיה. הוא הסביר לי שוב ושוב שמדובר בחיסכון של זמן יקר ושל עגמות נפש. אבל אני לא רציתי לשמוע על כך.

"קודם שיתחיל אחר כך נראה", אמרתי, "אני לא רוצה להעמיס עליו הכל מהתחלה".

בעלי משך בכתפיו אבל החליט שלא ללחוץ עליי בעניין הזה.

ואז, יום לפני תחילת הלימודים, קיבלתי הודעה ממקום עבודתי ששינתה את כל התמונה.

באותו זמן החברה שבה עבדתי, ביצעה שינויים ארגוניים ומסתבר שאחד מהדברים שעשו זה לשנות את המיקום של המשרדים. התוצאה היתה שהייתי צריכה לנסוע אל מחוץ לעיר בשעה מוקדמת מאד מה שכמוכן הקשה על סדר היום שלנו.

באותו ערב ישבתי עם בעלי בסלון והוא אמר לי שנראה לו שכדאי שאשקול שוב את עניין ההסעה משום שבלי זה הוא לא יוכל ללכת לכולל בזמן.

עצמתי את עיניי חזק, ליבי לא היה שקט בכלל. אברהמי היה ילד קטן, עדיין לא עצמאי לחלוטין. זה הפחיד אותי.

ביררתי איך יתבצע מנגנון ההסעה והבנתי שלא שולחים אותו ככה לבד אלא שיש אחראי הסעות והורה מלווה שמתחלף מדי פעם בתורנות. זה קצת הרגיע אותי והשכל אמר שזה מה שאני צריכה לעשות.

אז הסכמתי.

רשמנו את אברהמי להסעה הסדרנו באמצעות השכן שלנו את

הטפסים במהירות והלכתי לישון. למחרת מוקדם בבוקר, עם כוס קפה ביד הבטתי בבני הישן במיטה, הוא היה כל כך קטן... רטט של חרדה עבר בי ושוב לא הייתי רגועה.

כל בני הבית ישנו ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי, האינטואיציה שלי אמרה לי שמשוה לא בסדר.

על פי התכנון שלנו, בעלי היה אמור לקחת את אברהמי להסעה בבוקר ואני הייתי אמורה לחזור כדי לאסוף אותו ממנה בתחנה.

"נו מה כבר יכול לקרות?" שאלתי את עצמי.

בהיסח הדעת עלעלתי בכמה מסמכים שהיו על השולחן, כמו שעושים כשלא יודעים באמת מה אנחנו רוצים מעצמנו. היו שם מכתבים מהדואר, חשבונות שהיה צריך לשלם ו... משהו על הסעות.

הופה! זה ישר תפס את תשומת ליבי.

הרמתי את המסמך הצבעוני, זה היה מודעה כזו שמקבלים בדואר ובדרך כלל זורקים מבלי להביט בה. היה כתוב שם: "קרן ההסעות", אמץ ילד ובעזרת ה' תראה ישועות גדולות". לאחר מכן, נכתב שם כי הקרן עוזרת לילדים מהפריפריה שמגיעים מרקע מסורתי אך הוריהם אינם יכולים לשלוח אותם למוסדות דתיים בהרבה מהמקרים בשל המרחק ועלות ההסעות ומעדיפים לשלוח אותם למקום קרוב ופחות דתי משום שפשוט אין להם כסף לשלם על זה. הקרן פשוט חסכה להם את הבעיה הזו ומימנה בעצמה את ההסעות, בהרבה מהמקרים ההורים שקלו זאת מחדש ופשוט שלחו את הילד למוסד הדתי הרחוק יותר.

הרגשתי שזה סימן משמייים. בדיוק עכשיו כשאני דואגת לילד שלי בגלל ההסעה הזו נופלת לי המודעה הזו? זה לא במקרה.

בעקבות ההרגשה הזו, החלטתי למלא את הטופס ולתרום למען ילד אחד שיקבל הסעה בזכותי ודבר זה יגן על הבן שלי בהסעה שלו.

כבר הייתי באיחור ולפיכך מילאתי את הפרטים בחיפזון ולאחר מכן קיבלתי את הטופס והכנסתי אותו לתיקי במטרה לשלוח אותו מהמשרד ויצאתי במהירות מהבית.

כשהגעתי אל העבודה, הדבר הראשון שעשיתי זה לסרוק את הדף ולשלוח אל הבנק. כאשר עשיתי זאת רווח לי משום-מה.

בהמשך היום, שקעתי בעבודתי ושכחתי מכל העניין.

הרגשתי שזה סימן משמייים. בדיוק עכשיו כשאני דואגת לילד שלי בגלל ההסעה נופלת לי המודעה הזו? זה לא במקרה.

בשעה 13:45 כבר מיהרתי לעבר מקום האיסוף.

<<<

שוב פחדתי ממושהו בלתי ידוע.

התחנה של ההסעה היתה ממוקמת בצומת גדול וסואן, רכב ההסעה היה אמור לעצור ליד תחנת האוטובוס ושם היה ממתין עד שיאספו את הילד.

אני מקדימה ואומרת שהתיאור הבא שאתאר לכם יהיה מעט מפחיד. אבל זה מה שקרה:

ראיתי את רכב ההסעות מגיע אל התחנה על צידו הופיע לוגו ססגוני "מסיעי שלמה" (שם בדוי). הוא נעצר באיטיות והדלת נפתחה.

כמה ילדים ירדו והאחרון שבהם היה אברהמי שלי, דמעות ניקו בעיני, ממש התרגשתי לראות אותו.

ואז קרה משהו שייחרט במוחי כל חיי. אברהמי המחייך ירד את המדרגה האחרונה והנהג סגר את הדלת. מה שהוא לא שם לב זה שאחת מהרצועות של הילקוט של אברהמי נתפסו בדלת של רכב ההסעות.

במרחק חמישה עשר מטרים ראיתי שאברהמי נתקע ומנסה למשוך את התיק ללא הצלחה, הבנתי באימה את מה שהולך לקרות והתחלתי לצרוח.

הנהג לא שמע אותי בכלל, החלונות היו סגורים ובכל רגע אברהמי שלי היה אמור להיגרר אחרי הרכב הנוסע.

מכירים את זה שילד עומד ליפול ואתם פשוט מביטים בו ומבינים שלא תספיקו למנוע את הנפילה? אז תכפילו את התחושה הזו במליון פעמים. זו היתה התחושה שלי. הייתי רחוקה מדי מכדי לעצור את הרכב.

אברהמי המשיך לנסות למשוך את הרצועה ולא הצליח לעשות זאת ואני רצתי בצרחות לעברו.

"אל תיסע! אל תיסע תעצור!!!"

אבל אז... שקט.

המנוע של רכב ההסעות דמם.

מכירים את זה שילד עומד ליפול ואתם פשוט מביטים בו ומבינים שלא תספיקו למנוע את הנפילה? אז תכפילו את התחושה הזו במליון פעמים. זו היתה התחושה שלי. הייתי רחוקה מדי מכדי לעצור את הרכב.

הצלחתי להגיע אל ההסעה ומושכתי את הילקוט של אברהמי. הוא היה תקוע חזק אז דפקתי על הדלת בהיסטריה והדלת סוף סוף נפתחה. הרמתי את אברהמי ופשוט פרצתי בבכי. כבר חשבתי שכל החרדות שלי לגבי ההסעה הזו התגשמו בצורה הכי נוראה שניתן לתאר.

הנהג היה מופתע ומרוגז כאחד

הוא יצא החוצה, ולאחר שהבין מה קרה הוא פתאום התחיל לבכות יחד איתי כי הבין איזה אסון נמנע כאן.

"גברת את לא מבינה איזה נס קרה לך", הוא אמר לי, "בעיקרון כבר התחלתי לנסוע, המנוע של הרכב שלי כבה פתאום ללא סיבה וזה נתן לך את הזמן הדרוש כדי להגיע אליי... אני לא רוצה לחשוב מה היה קורה אם המנוע לא היה כבה. זה פשוט נס, לא נכבה לי המנוע כבר כמעט עשר שנים".

שפתיי מלמלו תפילת הודיה לקדוש ברוך הוא. בשעה שאימצתי את בני אליי. והוא עם העיניים התמימות והגדולות שלו שאל אותי "אמא למה את בוכה?" "כי אני אוהבת אותך", אמרתי לו, "ואני לא רוצה שיקרה לך שום דבר רע".

פתאום הכל התחבר לי.

הרגשתי במוחש שהנס שקרה לי עכשיו היה קשור ישירות לעובדה שאימצתי ילד בקרן ההסעות. הסעה כנגד הסעה, ילד כנגד ילד. זה מפחיד לחשוב על זה אבל זה כבר נאמר בחז"ל "צדקה תציל ממוות", זה מה שלימדו אותנו בגן וזה תמיד נכון רק שהפעם הרגשתי את זה על בשרי.

לאחר כמה ימים ערכנו סעודת הודיה גדולה ובכל פעם שסופר הסיפור שלנו, הבנו כמה גדול היה הנס שקרה לאברהמי שלנו. קיבלנו ילד במתנה.

אנחנו מודים לה' על החסד שעשה איתנו ומבינים שגלגל לנו את הזכות הזו כדי ללמד אותנו לשים לב לפרטים, להבין שעלינו לתת מעצמנו לאחרים כדי שגם לנו תינתן מתנת חיים.

מאז, אני ממשיכה לחדש בכל שנה את הוראת הקבע לקרן ההסעות משום שאני יודעת בודאות שזה שומר על הילד שלי. זה הסיפור שלי

ואני קוראת לכולם ראשית כל להיזהר כשאתם אוספים את הילדים שלכם מההסעה. לשמור עליהם היטב.

וגם כמובן לדאוג לזכויות כדי שה' ישפיע עלינו שפע של בריאות נחת ושמחה ונגדל את ילדנו ברוגע ובשלווה לעבודתו יתברך.

עגלת הזיווגים

הסיפור שלי, הוא רצף של אירועים שאם לא היו מכירים את כולם, לא היו מייחסים אליהם חשיבות.

אני חושב שזה בעצם המשמעות של אמונה. להאמין שיש קשר בין הדברים גם כשאנחנו לא רואים אותו מול העיניים. לפעמים הקדוש ברוך הוא מעניק לנו את ההזדמנות לראות את הדברים כהווייתם, להציץ לרגע בתמונה המלאה כדי להתחזק ולהבין שככה זה תמיד, בכל מקום ובכל זמן. אין עוד מלבדו!

אני אדם מסודר. יש כאלה שיגידו אפילו מדויק. רוב חיי עד לפרישתי עבדתי כרואה חשבון ואפשר למנות את הפעמים שבהם פספסתי את המניין הקבוע שלי על יד אחת. פעמיים מתוכן זה קרה בשל פטירתם של הוריי היקרים זכרונם לברכה.

אני סבור שאדם שחי באופן מסודר, הוא אדם יותר רגוע. כי הוא יודע לתכנן את צעדיו. זה אולי חשוב מעט קר אבל כך אני מרגיש לפחות.

הסיפור שלי מתמקד בבני האחרון אהרון שנקרא על שם אבי ז"ל.

הוא היה הבן זקונים שלנו, הילד הקטן בבית שכולם הרעיפו עליו אהבה ופינוקים עוד מינקות. מטבע הדברים, ילד כזה יוצא מעט מפונק. אבל לא אהרון. הוא היה ההיפך ממפונק.

אהרון היה טיפוס עצמאי לחלוטין, תמיד אהב לעשות דברים בעצמו, להחליט בעצמו, לבצע בעצמו, לכבוש ולנצח בכוחות עצמו. אולי זה נבע מהצורך להוכיח שהוא לא ילד קטן, אני לא יודע ואני לא מעסיק את עצמי בתאוריות פסיכולוגיות מהסוג הזה.

מכל מקום, כשהגיע אהרון לגיל שידוכים, הוא המשיך להתנהל

באותה הדרך. כלומר- בעצמאות גמורה. הוא לא הסכים לשמוע מאף אחד עצות והדרכות, לא קיבל את העובדה שיש אנשים שיכולים לכוון אותו נכון יותר, בקיצור- הוא הלך עם הראש בקיר.

אהרון הציב לעצמו מטרה, הוא בנה תמהיל של אישיות ותנאים שאליהם שאף בבת הזוג שלו ואם היה חסר פרט אחד, הוא היה מוריד את השידוך.

בהתחלה אנשים צחקו. אמרו "הוא יתבגר", "הוא לא באמת נעול על זה", "הוא יבין שצריך להתגמש".

אבל לא אהרון. אהרון שלי היה עשוי מבטון יצוק. אין לי מושג מאיפה הוא קיבל את הנוקשות הזו כי זה ממש לא הגיע ממני, גם לא מרעייתי. אולי מאחד הסבים למעלה בקודש...

אט אט, אנשים החלו להתרחק. יצא לאהרון שם של בחור ברוך שלא מוכן להתפשר על כלום. מה שהיה נכון.

ניסינו לדבר על ליבו, לשלוח רבנים מהישיבה לדבר איתו, אבל הוא פשוט לא הסכים לשמוע. הוא כיבד אותנו מאד, אבל על עקרונותיו לא הסכים לוותר.

היו כמה פעמים בהם ממש תפסנו את הלשון שלא לצעוק עליו שהוא נוהג בטפשות. הוא הוריד הצעות ממש טובות על דברים של מה בכך. דברים שבפרספקטיבה ארוכת שנים היו לא יותר מאשר משובת נעורים קלה ומטופשת.

כהורה שחיתן כמה ילדים ועבר כמה מצבי חיים, אושר, שמחה וגם רגעי עצב ופחד, אתה מביין לבסוף שאתה פשוט רוצה בשביל הילד שלך את החיים כמו שהם על כל המורכבות שלהם. אתה רוצה שהוא יהיה מאושר ועם זאת אתה מביין

<<<

שהוא יהיה גם עצוב לפעמים אבל תמיד יהיה בתוך זרם החיים ולא תקוע כמו שבלול בתוך קונכייה.

מאד מאכזב ומתסכל לראות איך שחבריו ובני גילו של בנך מתחננים, מגדלים ילדים, מתפתחים כל אחד במקומו הוא ורק הבן שלך... ניצב לבדו, עדיין תקוע במקום. הרי החיים חולפים במהירות, זה לא הזמן לחכות לנס שיבוא, רוץ תפוס אותו שם בחוץ!

אבל לא. עוד הצעה, ועוד הצעה, ועוד פגישה ועוד פגישה. אבל אהרון מרגיש שזה לא זה. זה לא מה שהוא חלם עליו. והשעון דוחק, הוא לא מחכה לך.

אהרון הגיע לגיל שלושים.

רעייתו ואני עברנו לילות שלימים ללא שינה, הרבה תפילות, תחינות ודמעות שפכנו לפני בורא העולם שיקרע כבר את הים הזה של אהרון וימציא לו את זיווגו ללא הרהורים וללא חרטות. בעיניים כלות ראיתי איך שההצעות הולכות ומאבדות את איכותן.

מישהו חכם אמר לי פעם ששוק השידוכים זה כמו דוכן האתרוגים בשוק ארבעת המינים - כל הקודם זוכה, ביום הראשון יהיה היצע גדול, אנשים יחטפו את הטובים ביותר, ביום השני ההיצע יפחת, ואז בערב סוכות, אתה נשאר עם מה שיש, את כל הטובים כבר לקחו... כעת תנסה להשוות בין הפגמים מה יותר גרוע, הגבשושית הזו במרכז האתרוג, או הנקודה השחורה שמסרבת לרדת.

התסכול הולך וגדל ואני בטוח שגם אהרון מצא עצמו במלכוד. הוא לא יכול היה להתעלם מהמצב מההיצע ומהביקוש. הוא הפך ל-"אלטער בחור", זה שכולם נדים לו בראשם בבית הכנסת ו-"לא מבינים למה הוא לא מתחתן".

ילדיי האחרים, גם הם היו מתלחשים בינם לבין עצמם, מנסים לעזור ולעודד וחוששים לפגוע בנפשו של אהרון. היו לי כבר נכדים גדולים שתיכף גם הם היו אמורים להגיע לגיל שידוכים.

אני חושב שנהגנו עם אהרון בכבוד ובסבלנות. הרעפנו עליו אהבה. לא דחקנו בו במקומות בהם ידענו שזה לא יעזור. דיברנו על ליבו כל הזמן, ניסינו לשכנע, אבל בעיקר התחברנו לכאב שלו וידענו שיש בזה משום גזירת שמיים גם כאשר טמונים בדבר נגיעות מעשי ידי האדם.

יום אחד, אשתי חזרה מקניית בסופר. אהרון באותו זמן היה בבית וכהרגלו ירד לעזור לה עם השקיות.

"אוי ואבוי", אמרה אשתי לפתע, "זו לא הקנייה שלי!"

"מה הפירוש לא הקנייה שלך?" שאל אהרון.

"אני לא קניתי דגים ולא פסטה..." מלמלה אשתי, "בקיצור,

מישהו חכם אמר לי פעם ששוק השידוכים זה כמו דוכן האתרוגים בשוק ארבעת המינים - כל הקודם זוכה, ביום הראשון יהיה היצע גדול, אנשים יחטפו את הטובים ביותר, ביום השני ההיצע יפחת, ואז בערב סוכות, אתה נשאר עם מה שיש, את כל הטובים כבר לקחו...

מישהו החליף אותי עגלה ולא שמתי לב".

אהרון הביט בה בחיבה ובחצי חיוך. "טוב", הוא אמר, "עכשיו רק צריך להשיב את הקנייה לבעליה". הם ארזו את הקנייה שוב, העמיסו אותה על הרכב ונסעו בחזרה לסופר.

"איך נדע של מי זה?" שאלה אשתי כל הדרך.

"אני מניח שגם מי שאיבד את העגלה שלו מחפש אותה", אמר אהרון בהיגיון, "אולי פשוט נעמוד בכניסה ונחפש מישהו שמחפש משהו".

וכך הם עשו.

הם עמדו במקום במשך כעשר דקות, עד שהופיעה אישה אחת שטענה שהשקיות שלה ואף נקבה בשמות המוצרים שקנתה. כעת נותר להם רק לחפש את העגלה האבודה של אשתו...

הם שוטטו בתוך הסופר בחיפוש אחר עגלה מלאה במוצרים שבהרה אישית וזו התבררה כפעולה בכלל לא פשוטה, כי מסתבר שישנה כמות לא מבוטלת של אנשים שמתחרים על הקנייה שלהם באמצע, ולא טורחים להחזיר את המוצרים למקום. בנוסף לכך העובדים נוהגים להעמיס עגלות במוצרים שאינם מונחים במקום ולהציב אותם במקומות אסטרטגיים ברחבי הסופר. בקיצור, כאב ראש גדול.

ואז אשתי נזכרה בסימן שהיה על העגלה.

"אהרון", היא אמרה, "תחפש עגלה עם מודעה שמשתלשלת מהצד".

"לחפש מה אמא?" שאל אהרון.

"נוו, היתה שם מודעה כזו שמישהו תקע בצד של העגלה בין הידיות, נראה לי בצבע כתום".

זה בהחלט הקל על החיפושים ובתוך כמה דקות נמצאה העגלה.

אהרון שלף את המודעה, זה היה איזה מניפסט של בקשה לתרומה והוא עמד להשליך אותו אל הפח הקרוב.

"מה אתה עושה?" שאלה אשתי, "תראה לי את זה רגע".

אשתי עיינה במניפסט וכיווצה את עיניה בריכוז, היא לא היתה מהסוג שמשליך פתקים שכאלה, בייחוד אם הם עזרו לך למצוא את העגלה האבודה שלך.

מאוחר יותר בבית, אשתי קראה כל מילה במניפסט הקרוע והחליטה שהיא רוצה לתרום לקרן ההסעות ולאמץ ילד, כי הרב שטיינמן אמר שמי שדואג לילדים של הקדוש ברוך הוא הקדוש ברוך הוא דואג לילדים שלו. ואולי זה יביא לנו סוף סוף את השידוך לאהרון.

אם לומר את האמת, אותי זה לא כל כך משך.

במהלך הזמן שעבר, בכל המשפחה המורחבת ניסו לקבל עשרות קבלות וסגולות מכל הסוגים והמינים. אני מוכרח לציין שאני אדם די רציונלי ולפיכך לא התלהבתי מכל מיני מעשים שנטו לייחס להם פן סגולי. האמנתי בתפילה פשוטה ולא בקמעות, לחשים ומשקים הנושאים ברכה.

למען האמת, התפללתי בעיקר שתכנס בליבו של בני האהוב והיקר, ההבנה שעליו לצאת מהמסגרת שצייר לעצמו. שהוא מוכרח להתפשר מחמת גילו המבוגר ומחמת רצונותיו הבלתי אפשריים.

אז כשאשתי ניגשה אליי עם המניפסט הזה של קרן ההסעות, חשבתי לעצמי "נו שוין... זה מה שיעזור לאהרון לצאת מן הביצה?" אבל משכתי בכתפי ואמרתי לה שלא אכפת לי שתאמץ ילד בקרן ההסעות.

"אתה יכול להתקשר אתה?" היא שאלה, "אני לא מרגישה כל כך טוב".

אז קניתי לי מפטיר. הכל בגלל העגלה ששכחה בחנות. נו נו.

התקשרתי למוקד התרומות וענה לי בחור צעיר ונמרץ.

"אני רוצה לאמץ ילד", אמרתי, "בקרן ההסעות". "האם תרצה להקדיש את התרומה לצורך מסויים?" שאל הבחור.

"אהרון בן מתתיהו לזיווג הגון במהרה", אמרתי, "הוא כבר בן שלושים ושתיים".

המשפט האחרון נפלט לי סתם כך. אני אף פעם לא אומר דברים כאלה לאנשים שאני לא מכיר.

"אוי..." מלמל הצעיר, "זה בטח קשה".

"כן כן..." אמרתי במבוכה, "זה לא פשוט".

הבחור כנראה ראה את זה כהזמנה לשיחה כי הוא אמר "גם לי יש אחות בגיל הזה למען האמת, כבר הרבה זמן בשידוכים". נו, אז עכשיו אני צריך להקשיב גם לבחור הזה? חשבתי לעצמי, מה יהיה פה בסוף?

"נו אז שתזכה לזיווג הגון", אמרתי לו, "במהרה".

ואז לפתע קפץ לראשי רעיון נועז. אולי, זה השידוך שלו?

שוב, זה לא דבר שאני רגיל לעשות בייחוד לא עם נציגים של ארגוני חסד, אבל פתאום חשבתי, רגע מה אני יכול להפסיד מזה?

"רגע, אז בת כמה האחות שלך אמרת?" שמעתי את עצמי שואל.

"היא בת שלושים", ענה הבחור, "יש לך רעיון?"

וכך, מבלי לחשוב הרבה העזתי להחליף איתו פרטים, נתתי לו את השם ואת הכתובת ומספרים לכירורים, בקיצור הכל.

"עם מי אתה מדבר שמה כל כך הרבה זמן?" שאלה אותי רעייתי מהמתבחר.

"זה מהקרן ההסעות שלך!" רציתי לצעוק לה בחזרה, אבל החרשתי כי לא רציתי להעליב את הברנש מהצד השני, מה גם שהבנתי שקרן ההסעות היתה מיסודו של הרב שטיינמן ולא של אשתי הכבודה...

לאחר שנותקה השיחה. נשמתי עמוקות וביקשתי מרעייתי לא להעביר לי שיחות כאלה יותר בעתיד.

היא משכה בכתיפה ואני הלכתי לדרכי שוכח לחלוטין מכל העניין.

"אבא?" שאל אותי אהרון למחרת, "אתה נתת את המספר שלי לאיזה שמעון אחד שיש לו אחות בשידוכים?"

"הוא לא הזכיר ששמו היה שמעון", אמרתי, "אבל הוא באמת הזכיר שיש לו אחות בשידוכים".

"אתה עד כדי כך מיואש אה?" שאל אהרון.

רציתי לומר לו שכן, אבל רק גיחכתי לדרכי.

"זה דווקא היה נשמע לא רע", הוא אמר להפתעתי, "אני חושב ששמעתי פעם את השם שלה, היא לא רצתה להיפגש איתי בעבר".

"באמת?" אמרתי, "נו אדרבה, תבדוק את זה".

אני מוכרח לומר שמה שקרה לאחר מכן היה נשגב מבינתי. מוחי הרציונלי לא עיכל אפילו גרם מכל הסיפור.

אהרון נפגש עם הבחורה. הפגישות עברו באופן חלק. הוא נהנה, היא נהנתה. וכעבור חמש פגישות הם החליטו שהם סוגרים ווארט.

ככה. פשוט וקל, ללא התלבטויות וללא מריחות. בגיל שלושים ושתיים הבן שלי התארס עם אחות של זה שהזין את נתוני האשראי שלי לקרן ההסעות...

לשמחתנו לא היה גבול. בננו היקר, לאחר כברת דרך ארוכה מצא את אשר חיפש והקים בית נאמן בישראל.

זה לימד אותנו הרבה על אמונה ועל השגחה, איך שמעגלה אחת אבודה יכול לצאת שידוך ואיך כמה גורמים ייחודיים שכוללים בתוכם צדקה ונכונות להקריב מעצמך למען האחר - יכולים להוביל לבסוף לפריצת סכר של שפע וכל טוב לכל הנוגעים בדבר.

נס בשניים

הסיפור שלי, הוא סיפור מרגש ומטלטל ואני מפרסמת אותו כדי שכולם ידעו על הנס שאירע לי באופן אישי בבחינת פרסום הנס על מנת שאנשים יתחזקו מזה ויבינו שלעולם לא ננעלים שערי שמיים בפני התפילות, הדמעות והמעשים הטובים שלנו.

נולדתי בקרית שמונה למשפחה מסורתית. תמיד היה למשפחתי חיבור לדת, אבל חיבור רופף, כזה שמתמקד בשבתות חגים ומועדים ובשאר הזמן פשוט מוקיר ומעריך את מי שאדוק בתורה ובמצוות, אבל לא מעבר לזה.

כשהגעתי לגיל 16, התחלתי לשאול שאלות. תמיד הייתי טיפוס שאוהב לחקור ולהעמיק בכל דבר וכאשר היו מנהגים מסויימים שקיימו בבית, רציתי לדעת מה מקורם. למה בליל הסדר אוכלים מצות? מדוע עושים קידוש בשבת? ומה זה אומר שבחלק מהזמן שומרים שבת ובחלק מהזמן מתעלמים ממנה?

הוריי בהתחלה ניסו להדוף את השאלות באמצעות הסברים מתחמקים ולא מחייבים. "אנחנו דתיים בלב", "אנחנו מאמינים בקדוש ברוך הוא אבל..." וכל מיני דברים כאלה שהשכל שלי לא הסכים לקבל והלב גם הוא הרגיש שמהו לא נמצא במקום ולכן הגבתי בחריפות והמשכתי להציק להם עד שהחליטו לאפשר לי ללכת לרבנית דבורה, אישה חרדית שגרה באזור שלנו ומסרה שיחות חיזוק לנשים, כדי לשטוח בפניה את שאלותיי ולמצוא מזור לדברים שהטרידו אותי ובאותה הזדמנות- גם להוריד אותי מהגב שלהם...

אני זוכרת את פגישתנו הראשונה, היא האירה לי פנים, היתה מאד סבלנית וחמימה.

סיפרתי לה על חיי ועל השאלות שמטרידות אותי והיא בצורה הכי פשוטה התחילה להסביר לי על כל הדברים שידעתי בצורה מעורפלת. היא הקריאה באוזניי פסוקים מפורשים

בתורה שלא ידעתי על קיומם, סיפרה לי את סיפורו של העם היהודי בצבעים חדים ובעצם נתנה לי לטעום מטעם היהדות האמיתית, הלא-מתפשרת, זו שיש לה דברים ברורים לומר על כל תחום בחיים.

ישבתי איתה שעתים שבסופם הרגשתי מרותקת. היא הבינה בדיוק את הסיטואציה ולא לחצה עליי. היא אמרה שכדאי לי לחשוב על הדברים ובאם אהיה מעוניינת לשמוע עוד לחזור אליה.

בתוך תוכי, כבר גמלה בי ההחלטה ללכת עד הסוף.

בפעם הבאה שביקרתי את הרבנית דבורה, היא המליצה לי לפנות לסמינר ללימודי יהדות שבו היא עצמה מסרה שיעורים, כדי ללמוד באופן יסודי את הדברים שעניינו אותי ולהתחיל תהליך של התקרבות לדת.

בשנים הבאות, הרבנית דבורה, הפכה להיות אבן דרך חשובה מאד בחיים שלי. היא פתחה בפניי צוהר אל היהדות, אל היופי שבה, אל טעמי המצוות והמנהגים אל כל הדברים שלא ידעתי מה פשרם וכעת הופיעו מחדש במלא זהרם ואמיתותם.

אני חושבת שרק מי שחוה תהליך עמוק של חזרה בתשובה יוכל להבין את ההרגשה שלי באותו הזמן, כמו פרח שנפתח, כמו ציפור שפורשת כנף וממריאה לשמים. הרגשתי שהעולם סוף סוף מדבר אליי והשכינה מתגלה בו מכל פרט ופרט, עצים עשבים, שמיים ואדמה.

לאחר תהליך מתון של למידה והשלמת קצוות פרומים, הפכתי מנערה מסורתית לנערה דתייה אדוקה. אני יודעת שזה לא מאד מצוי בגילאים האלה, אבל הרגשתי שהלב שלי הוביל אותי אל המקום הזה, והייתי מאושרת.

המשפחה שלי מלכתחילה לא הקשתה עליי לעשות את הצעד הזה משתי סיבות: א' הם לא ראו בזה דבר רע. ב' הם הבינו שזה לא יעזור להם גם אם יתנגדו, כי אני כבר קיבלתי את ההחלטה שלי והם כיבדו את זה.

המסע שאני עברתי השפיע גם על משפחתי ולאט לאט גם הם התחילו לשמוע יותר, לשמור כשרות בצורה יותר מוקפדת ולחדד את הדברים שבהם ממילא החזיקו בצורה רופפת.

בשלב זה כבר רציתי להנשא ולא סתם להנשא, להנשא לבחור ישיבה, אחד שמחזיק בשאיפה להיות בן תורה אמיתי כל חייו. אם סתם כך קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, אני יכולה לומר לכם שאצל בעלי תשובה הדבר מורגש שבעתיים... את מלכתחילה מגיעה עם חיסרון מאד בולט ברזומה כי רוב הבחורים החרדיים מחפשים מישהו שהגיע מתוך המערכת ולא מחוצה לה. זה קצת קשה בתור בעלת תשובה להפנים את זה שלאחר שצלחת את המדבר, אף אחד לא עומד שם ומריע לך, את צריכה להמשיך להיאבק כדי להמשיך הלאה ולא לעצור באותה נקודה.

אבל הייתי עקשנית, לא וויתרתי, לא התייאשתי, התפללתי לריבוננו של עולם שלי שזה עתה התקרבותי אליו, שישלח לי את הזיווג שלי במהרה.

ואז, דרך הסמינר, הגיעה אליי הצעת שידוך של בחור חוזר בתשובה כמוני. אדם שחיפש את דרכו ומצא אותה וכעת למד בישיבה לבעלי תשובה. הוא אמנם היה קצת מבוגר ממני אבל מהמקום שלי הבנתי שיש דברים שיהיה עליי להתפשר עליהם.

נפגשנו, ראיתי מולי אדם טוב מאד, בעל נפש אצילית שרצה לחיות חיים של תורה ולהניח מאחוריו עולם שכולו הבל. המטרה המשותפת הזו חיברה בינינו וכעבור פגישות ספורות החלטנו להינשא.

אין מילים בפי כדי לתאר את עצמת הרגשות שגאו בי בשעה שעמדתי תחת החופה, לחשתי אלף פעמים תודה לבורא עולם על האושר שנפל בחלקי, ביקשתי ממנו שייתן לנו חיים טובים, שנזכה להקים בית נאמן בישראל ונצליח לעמוד מול אתגרי הזמן מתוך בריאות נחת ושמחה.

קבענו את מקום מושבנו בירושלים ליד הישיבה שבה בעלי למד. התחלתי לעבוד כמזכירה באחד מבתי הספר וחיינו חיים פשוטים, בלי הרבה כסף אבל עם הרבה שמחה בעבודת ה'. כמו שחלמתי ממש.

אבל אז הגיע האתגר הגדול.

עברו ארבע שנים מהחתונה ולא זכינו להיפקד בפרי בטן. התחלנו לשאול שאלות, לפנות לרופאים והתמונה שקיבלנו לא היתה מאד מעודדת.

למעשה רופאים לא נתנו לי הרבה סיכוי ללדת ילדים. מסתבר שמחלה שבה לקיתי בילדותי, גרמה לי לסוג של עקרות

שמעטות הנשים שמצליחות ללדת ילדים בכזה מצב.

כאשר שמעתי את זה פרצתי בבכי גדול.

אחרי כל המלחמות שעברתי, אחרי הדרך שהלכתי במדבר, לא אצליח לחבוק ילד משלי? לא אוכל לגדל אותו להיות תלמיד חכם כמו אביו כדי שיהפוך להיות חלק משרשרת הדורות שאליה התחברנו אנו מחדש?

בעלי היקר ניסה לנחם אותי, אמר שיהיה בסדר, שנתפלל, שנבקש ברכות מרבנים גדולים. אבל התקשיתי להתנחם. נסגרתי.

זו היתה תקופה קשה וארוכה של אי-ודאות, הסתובבנו בין רופאים, קיבלנו ברכות מהרבה רבנים ומקובלים, אך לא זכינו להיפקד.

כמות הדמעות ששפכתי באותה התקופה היתה יכולה למלא נהר שלם. השתדלתי להודות לה' על מה שנתן לי, אבל הרבה פעמים הייתי נופלת לעצבות גדולה. בעיקר כאשר הייתי פוגשת משפחות עם ילדים.

הוריי, שהיו שותפים לכל הסיפור מהתחלה, עודדו אותי ותמכו בי גם נפשית וגם כלכלית. הטיפולים שעברתי היו יקרים ולא יכולתי לעמוד בהם עם המשכורת הזעומה שלי ומלגת

אחרי כל המלחמות שעברתי, אחרי הדרך שהלכתי במדבר, לא אצליח לחבוק ילד משלי? לא אוכל לגדל אותו להיות תלמיד חכם כמו אביו כדי שיהפוך להיות חלק משרשרת הדורות שאליה התחברנו אנו מחדש?

הכולל של בעלי.

"את תמיד אומרת לנו שה' יעזור", אמרה לי פעם אימי, "מה קרה פתאום שהחלפנו תפקידים? עכשיו את שבורה ואנחנו אומרים לך שה' יעזור..."

זה נכנס בי חזק. הרגשתי שאני צריכה לחזק בי את האמונה.

חזרתי לרבנית דבורה שכבר הספיקה להתבגר מאז הפעם הראשונה שפגשתי אותה.

שיתפתי אותה בכאבי, הדמעות פרצו מעיניי במהירות ועד מהרה בכינו שתינו זו על צווארי זו. היא הכירה אותי עוד מתחילת התהליך שעשיתי בחיי והתחברה מאד לצער שלי בנקודת הזמן הזו.

"דעי לך יקירתי", היא אמרה לבסוף, "שהדמעות שלך אינן

<<<

אני מדמינת לפעמים את שני הילדים ש'אימצנו' דרך קרן ההסעות, איך שהם נוסעים בדרך לבית הספר, לשמוע על האוצרות של היהדות ובאותו זמן אני מביטה בתאומים הרכים שלי ובליבי נפתח פתח חדש של תקווה ושל אור.

חשוב לי להעביר את המסר הזה לכל מי שמרגיש שהוא זקוק לישועה. אל תפסיקו להתפלל!!! אל תפסיקו לבכות ולבקש!!! תמיד תחפשו איך לשמח את של הקדוש ברוך הוא כדי שהוא יישמח את שלכם.

"מי שדואג לילדים של הקדוש ברוך הוא הקדוש ברוך הוא דואג לילדים שלו", המשפט הזה לא עוזב אותי לרגע.

כמוכן שנכנסתי למעקב רפואי זהיר במיוחד ובסופו של דבר אכן יצאנו מבית החולים עם שתי מתנות מתוקות, כל זאת לאחר שכבר כמעט איבדנו תיקווה שדבר כזה יקרה.

הטלפון שלכם להצלת ילד יהודי ולנחת מהילדים שלכם:

1700-50-66-22

אמצ' ילד! 100x12
 ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ת-י 339991 תוך הסעה וסיוע לותלמי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמירכ ניון לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים מלוס" ברחבי הארץ

שנים בתור נערה ומצאתי לבסוף. הוא בקלות יכול להעניק לי ילדים משלי.

"אני אדאג לילדים של הקדוש ברוך הוא שיתקרבו אליו והוא ידאג לשלי!" אמרתי בקול.

"הכל בסדר?!" שאל בעלי בקול דואג. אני יכולה להבין אותו. הוא שמע אותי מדברת לעצמי...

סיפרתי לו בהתרגשות על דבריו של הרב שטיינמן זצ"ל ועל החיבור שהרגשתי לכל העניין הזה והוא התרגש מאוד.

"צריך לתת לכל ילד לפחות את ההזדמנות לשמוע", אמר בעלי, "כך הם יכולים לעשות את הדרך שאנחנו עשינו ביתר קלות ולא בגיל מבוגר כשזה כבר יותר קשה".

החלטנו יחד שאנחנו צריכים לתרום לקרן ההסעות.

התכנית היתה בנויה כך שהעלות של מימון ההסעה לכל ילד הסתכמה בסכום מסויים לחודש וכך באמצעות התרומה של אותו סכום יכולת 'לאמץ' ילד למשך תקופה מסויימת.

אני ובעלי החלטנו לאמץ שני ילדים. הדבר ריגש אותנו מאוד, עצם המושג 'אימוץ' העביר בנו רטט מוזר. וכמוכן שבשבילנו היתה משמעות נוספת כאנשים שבעצמם התקרבו למסורת כל אחד בדרכו, רצינו להעניק את אותה הזדמנות גם לאנשים אחרים.

הרמנו טלפון ומילאנו טופס מסויים שנשלח אלינו, תרמנו וכעבור כמה שבועות כמעט שכחנו מהעניין.

דמועות עולות בגרוני כשאני נזכרת מה קרה לאחר כמה שבועות.

הייתי בבית החולים לאחר טיפול מסויים והרופאה שטיפלה בי פתאום הניחה את ידה על פיה בתדהמה.

"מה קרה שאלתי אותה?" ליבי הלם בפראות. "תשבי רגע", היא אמרה, "אני לא מאמינה".

"תגידי לי מה קרה!" דרשתי.

"קרה לך נס", היא אמרה, "לא ראיתי כזה דבר בחיי..."

היא שתקה כמה רגעים ואז הוסיפה "גברת, את בהריון, יש לך תאומים!"

המילים עברו בתוך ראשי כאילו היו שפה זרה ומוזרה.

לי? תאומים? מה הקשר?

לאחר כמה דקות, המסר חדר. בדקנו שוב את העניין וזה היה ודאי. היו לי תאומים.

יצאתי מבית החולים וחייגתי לבעלי, הוא ענה ואני זוכרת שבפעם המי יודע כמה בחיי פרצתי בבכי ארוך, הפעם בכי של אושר.

בכינו יחד, מבינים את המשמעות של הנס שאירע לנו. אימצנו שני ילדים שיעברו את המסלול שאנחנו עברנו, וקיבלנו בעצמנו שני ילדים היישר משמיים.

שבות ריקם. בהגר שפחתו של אברהם ואימו של ישמעאל כתוב: 'ותקל גבירתה בעיניה'. היא זלילה בשרה אימנו לאחר שראתה שנתעברה מאברהם ולא שרה, בחושבה שזו ההוכחה שהיא צדיקה ושרה פחותת דרגה ממנה...

אבל האמת היא, שבשביל להביא אל העולם נשמה כמו ישמעאל, המחיר הוא לא כזה גדול. זה יכול לבוא בקלות. אבל בשביל להביא אל העולם את יצחק, ובכך זה כבר סיפור אחר. כדי להביא את יצחק צריך להתאמץ, הרבה תפילות, הרבה דמועות והרבה אמונה".

דבריה נכנסו לליבי וחזקו אותי מבפנים, המשכתי להתפלל ולהאמין שעוד יום יבוא ואחבוק ילד. שיום אחד אראה שהכל היה שווה את הדמועות.

היה זה כעבור שש שנים נוספות. אמנם המשכתי להתפלל ולהתחזק, אבל בתוך תוכי כבר השלמתי עם העובדה שלא אוכל ללדת ילדים.

באותו יום נסעתי לעבודה באוטובוס והרדיו היה דלוק.

"...תרמו לקרן ההסעות", קרא מישהו בקול נרגש, "הרב שטיינמן זצ"ל הבטיח, אם אתה משמח את שלי אני משמח את שלך, מי שדואג לילדים של הקדוש ברוך הוא הקב"ה ידאג ל...". לא שמעתי את סוף המשפט משום שהנהגה כיבה את הרדיו.

"רגע מה הוא אמר שם?" ניסיתי לשחזר בראש את המשפט ללא הצלחה.

על הרב שטיינמן שמעתי רבות, על צדקותו, על ענוותנותו ועל הצוואה שהותיר שזעזעה את כל מי שקרא בה בעוצמת האמת שהביעה. ידעתי גם שהוא לא נהג לחלק ברכות לכל אחד.

כשהגעתי הביתה, הדלקתי את הרדיו והספקתי לשמוע את השדרן מספר בדקות האחרונות של יום השידורים, על "קרן ההסעות".

"מדובר בילדים שיכולים לצאת גדולי הדור ורק צריך לחבר אותם לבית הספר הנכון", הסביר השדרן, "מה שמחבר את החוטים בין הילדים הללו ליהדותם הוא דבר די פשוט שנקרא הסעות, אם לא יהיה להם הסעות, ההורים ישלחו אותם לבתי ספר חילוניים שקרובים לאזור מגוריהם וכך הם ייאבדו את הקשר עם היהדות".

התמונה הזו של ילד תמים שהולך ללמוד בבית ספר רק כדי לשמוע כל מיני שאריות מסורת ודברים מעורפלים, הצטיירה במוחי בקלות. אני עצמי הייתי שם בתור ילדה...

"הרב שטיינמן זצ"ל בעצמו הקים את קרן ההסעות וראה בה מפעל שהיה קרוב מאוד לליבו", המשיך האיש לומר, "וכפי שאמרתי, הוא הבטיח שמי שדואג לילדים של הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא דואג לילדים שלו!"

הקדוש ברוך הוא דואג לילדים שלו... זה הכה בי פתאום. הקדוש ברוך הוא, מי שאמר והיה העולם, מי שחיפשתי במשך

סיפורים קצרים שהגיעו אל המערכת ואנו מפרסמים אותם ככתבם וכלשונם

בן תחת בן

לכבוד קרן ההסעות!
אני אברך צעיר מירושלים ורציתי לספר לכם על הנס שאירע לנו במשפחה.
למדתי בזמנו בכולל בשכונת מעלות דפנה כשאל הכולל הגיע נציג של קרן ההסעות ודיבר על חשיבות הארגון לצורך קירוב ילדים שרחוקים מהדת כדי ללמד אותם כמה שאפשר על המסורת היהודית, על התורה והמצוות וההלכות שכל ילד יהודי צריך לדעת.
הנציג שלכם הזכיר את ברכתו של הרב שטיינמן לכל מי שתורם לקרן ההסעות ודואג לילדים של הקדוש ברוך הוא- הקדוש ברוך הוא ידאג לילדים שלו.
הדבר הזכיר לי את הצרה שבה אחותי היתה שרויה באותו הזמן. כ-10 שנים לאחר נישואיה וטרם זכתה להיפקד בזרע של קיימא. החלטתי ברגע אחד לעשות מעשה ולתרום ליזומי. ניגשתי אל האישי והעברתי לו את השמנות ואת התרומה.
כעבור 3 שנים, כבר למדתי בכולל אחר בשכונת רמות והנה הגיע שוב אותו אדם מקרן ההסעות כדי לבקש מאנשים לתרום ולזכות בנחת מהילדים. הפעם ניגשתי אליו בהתרגשות גדולה ובידתי אותו בחום. "מה קרה?" הוא שאל.
"אתה לא מכיר אותי, אבל אני כן זוכר אותך", אמרתי לו והזכרתי לו שלפני 3 שנים היה אצלנו בכולל ותרומתי לקרן ההסעות למען אחותי וגיסי שלא זכו לפרי בטן.
"נו...?" הוא שאל.
"תשעה חודשים בדיוק מהיום שבו אימצתי ילד מקרן ההסעות, אחותי ילדה בן זכר!" אמרתי, "ישר כח לך, תרמתי בזכותך".
"וואו מזל טוב!" אמר האישי, "מאד מרגש לשמוע".
"חכה", אמרתי לו, "השארת כמובן את ההו"ק, ולפני כחודשיים היא ילדה בת..."
האישי חיך אליי ואמר לי בכנות "בכל פעם שאני מגיע למקום שבו הייתי בעבר ניגשים אליי אנשים כמון ומספרים לי על הניסים שקרו להם. זה כבר דבר בדוק ומנוסה".

קורטוב של נחת

שמי יעקב ואני גר בבני ברק.
אני שולח אל המערכת את הסיפור הזה כי אני חושב שצריך לפרסם אותו ברבים.
יש לי ששה ילדים ברוך ה', והסיפור שלי מאד נוגע אליהם. כל הורה יודע שככל שיש יותר ילדים, כך גם מתרבים הפחדים. אנחנו רוצים שיצליחו, שיהיו בריאים שיסתדרו

בחברה ושבאופן כללי יהיה להם טוב.
והחיים הם כמו גלגל, פעם כך ופעם כך, לפעמים צריך ללכת לרופא, מתגלה בעיה כזו או אחרת ואנחנו חוששים מאד ותוהים האם העניין פתיר או לא. והרבה פעמים, ישתבח שמו, אין לנו דאגות, אנחנו מסתכלים עליהם גדלים במהירות והכל טוב כל כך, מודים לה' ומתחננים שהטוב הזה רק יישאר.
בתי הגדולה, מיירי שמה, היא ילדה טובה מאד, מאז ומתמיד כיבדה אותנו ועשתה לנו נחת.
לפני כשנתיים, בשעה שהיינו יחד כל המשפחה בטיוול, התלוננה מיירי על טשטוש ראייה. הנחנו שזה משהו שיחלוף, אבל היא המשיכה להתלונן וכעבור כמה ימים הלכנו לרופא עיניים שבדק אותה ואמר שהכל תקין.
טשטושי הראייה החריפו והתחילו להיות מלווים בכאבי ראש. הילדה שלנו סבלה, ולא היה לנו מה לעשות. הסתובבנו אצל נירולוגים בעלי שם וכל אחד בתורו נתן מבט ספקני ואמר שהוא לא רואה משהו בעייתי.
שלא תדעו, אבל ברגע שמדובר בחקר המוח, זה ידוע שהידע של הרופאים מוגבל מאד ולעיתים הם נותרים ללא מענה ורק נותנים לך כל מיני משככי כאבים שמקלים במעט על הסבל.
אני זוכר שבאותה תקופה ממש כאב לי להסתכל על ביתי בוכה ונאנקת מכאבים. הרי לפני רגע היינו משפחה מאושרת וחוונו רק נחת מהילדים, הכל היה רגיל ונורמלי, ופתאום זה? אני לא רוצה להיות עשיר או ידוען, חשבתי לעצמי, אני רק רוצה לחיות בצורה נורמלית, שכולם יהיו בריאים וזהו...
עברנו תקופה ארוכה של תפילות וחיוזקים. עליות ומורדות. אבל המיחוש לא נעלם, ביתי כבר עלתה לסמינר והדבר גרם לה לפיגור בלימודים. היינו על סף ייאוש.
לפני כחצי שנה, החלטתי לעשות הוראת קבע לקרן ההסעות, לאמץ ילד, כדי שהקב"ה יאמץ את הילדה שלי וינסוך בה כוחות שיירפאו אותה מהמחלה המסתורית הזו שפקדה אותה.
אני לא מגזים אפילו קצת- כעבור שבוע הוטב לילדה! הכאבים פחתו והיא יכלה סוף סוף לפקוד את הסמינר ולנסות להתחבר שוב למסלול.
כעבור חודש, ההתקפים פחתו בצורה משמעותית, פעם בשבועיים היתה צריכה לשכב קצת במיטה, לקחת משכך כאבים וזהו.
היום כחצי שנה לאחר שעשיתי את ההוראת קבע לקרן ההסעות, המחלה שבה לקתה ביתי הגדולה במשך כשנה וחצי- נעלמה והיתה כלא-היתה.

היא שבה אל המסלול, ציוניה השתפרו והחיים שלנו חזרו להיות נורמליים לחלוטין. אנחנו ממשוכים להתפלל לקב"ה שימשיך לתת לנו נחת מהילדים כפי שהוא נותן לנו ומרגישים שהמעשה הטוב של לאמץ ילד של הקב"ה, פעל אצלנו את אותה התוצאה שנמשיך לרוות נחת מהילדים.

די לא יפסוק ולא יבטול

שמי נחום, אני גר בירושלים.
מאז שנה שעברה, הפכתי לשגריר נאמן של קרן ההסעות. מדוע?
כי אני יודע שמי שמחזק את קרן ההסעות מובטח לו שיראה נחת מילדיו וצאצאיו.
בשנה שעברה, אחד מילדיי שלמד בשיעור ב' בישיבה קטנה, נתפס לחברה רעה. כל אחד מבין למה אני מתכוון בכך, מדובר בילדים שנמצאים במגמה שלילית, לא מעוניינים ללמוד ומחפשים את הבטלה בנרות מה שמוביל אוטומטית לצרות ולבעיות כלפי אדם וכלפי שמים.
התוצאה של הדבר הזה היא הרת אסון. בגיל ההתבגרות, חברה רעה היא אחד מהדברים שהכי קשה לצאת ממנו, ובגלל זה נער צעיר עלול לבלות את מיטב שנותיו בבטלה גמורה.
כשאני ורעייתי שמענו על כך לראשונה מצוות הישיבה, היינו ממש שבורים ולא ידענו מה לעשות.
התייעצנו עם איש חינוך ידוע והוא הסביר לנו שלנערים בגיל הזה יש מרד פנימי והם נוטים במהירות לחשוב שמנסים להילחם בהם כדי לקחת מהם דברים שהם נהנים מהם. הוא אמר שצריך לנהוג בחכמה ולנסות לנתק את הילד מהחברים הרעים בשיתוף פעולה עם צוות הישיבה.
אבל מה עושים כשהילד שלך הוא בעצמו מהווה חברה רעה לבחורים אחרים?
כעבור כמה חודשים הבהירו לנו שאם ילדינו לא ישנה את דרכו באופן מידי הם ייאצו לסלק אותו מהישיבה לאלתר. שפכנו הרבה דמעות, באותו הזמן אמרנו לעצמנו "מה אנחנו רוצים בעצם? רק נחת מהילדים זה מה שחשוב לנו" לא רצינו כסף ולא רצינו כבוד, רק קצת נחת.
אבל הנער בשלו. לא הועילו התחינות והדיבורים שדיברנו על ליבו, לבסוף הוא התייצב בבית עם המזוודה ומהישיבה נמסר שהם לא מוכנים להחזיק אותו עוד בישיבה.
בשלב זה, במקרה שמעתי על "קרן ההסעות" והחלטתי לתרום למען הילדים מהפריפריה בתקווה שכאשר אעשה לקב"ה נחת, אזכה גם אני לנחת מהבן שלי שנמצא כעת במיטה ללא רצון לצאת ממנה.
כעבור שבוע מהזמן שתרמתי לקרן ההסעות, ניגש אליי הבן שלי בסערת רגשות בוכה כמו שלא ראיתי אותו מעולם. הוא אמר לי שהוא לא מסוגל יותר להיות במיטה, שהוא מתחרט על מה שעשה ושהוא רוצה לעשות שינוי מהקצה אל הקצה. מיותר לומר שאימצתי אותו אל ליבי בהתרגשות גדולה ואמרתי לו שאעזור לו לעשות את השינוי הזה. הרגשתי שניכרים דברי אמת ושעלה כאן ניצן של רצון טוב.
כעבור עבודה רצינית בת כמה חודשים שעשה הבן שלי בליווי אנשי חינוך, הוא הצליח בכוחות גדולים לעלות בחזרה למסלול ולהתייצב על דרך טובה. אנחנו ברוך ה' רוויים ממנו כיום המון נחת והתקופה ההיא פשוט נעלמה והיתה כלא היתה.
אבל ההפתעה הגדולה ביותר היתה בסוף השנה, כשקבלתי מקרן ההסעות את המכתב בו הם מפרטים את לימודי הקודש שלמד הילד בזכות התרומה שלי.
הייתי בהלם! גיליתי שהילד שאימצתי השנה היה ד', מכיתה ו'! הפרטים היו זהים לאלו של בני!
מאז אני יודע בודאות, שקרן ההסעות היא דרך בטוחה לקבל

נחת מהילדים. פשוט כך.

הדרך אל האושר

אני אישה שמתגוררת בדרום הארץ.
אני כבר עשר שנים אם חד-הורית. בעלי יצא לחוץ לארץ ולא שב. נותרתי עגונה עם חמישה ילדים.
עבדתי בעבודה עם משכורת זעומה שבקושי הספיקה לכלכל את ילדי ואותי. היו ימים שבחרתי לחסוך פיסת לחם מפי כדי לתת אותה לילדי שאותם אני אוהבת יותר מכל דבר בעולם. מטבע הדברים, כשאין לך כסף, אתה מנסה לחסוך איפה שניתן. אחד מהמקומות האלה זה במוסדות החינוך. כששלחתי את בני האחרון לבית הספר, היו לי שתי ברירות, האחת: לשלוח אותו לבית הספר האזורי במרחק שני רחובות מהבית. והשנייה: לשלוח אותו לבית ספר דתי במרחק חצי שעה נסיעה.
אני באה ממשפחה מסורתית ולכן היה חשוב לי שיקבל ערכים יהודיים. אבל מצד שני, ידעתי שזה יעלה לי עוד שלוש מאות שקלים בחודש ולא יכולתי להרשות לעצמי את זה. הבטתי בו, ילד כזה מתוק וטהור עם עיניים של מלאך, מאז שנולד היה מכבד אותי ודואג לי. למה אני לא יכולה לשלוח אותו למקום עם קצת יותר נשמה כמו שמגיע לו?
התפללתי לאלוקים שיעזור לי.
כבר עמדתי לשלוח אותו לבית הספר האזורי כשהגיע אליי טלפון מ-"קרן ההסעות", הם הגיעו אליי כמו מלאכים מהשמים והציעו לי לממן את ההסעה של הילד שלי. אמרו שיש רב גדול בבני ברק שכל רצונו היה שילדים כמו הילד שלי יוכלו ללמוד במקום דתי ולכן הקים את הארגון הזה.
זה ריגש אותי. אישה קשת-יום שפתאום מקבלת תזכורת לכך שיש אלוקים בשמיים ושתמיד יש לו שליחים נאמנים כמו הרב הגדול ההוא מבני ברק.
הילד הצדיק שלי זכה ללמוד בבית ספר דתי ולאחר מכן אפילו ביקש ללכת לישיבה. אני מביטה בו היום בגאווה גדולה ועם כל הצרות שיש לי הוא ממלא אותי אושר, כי הוא ילד טוב ומחונן ואם ירצה ה' אולי גם יגדל להיות תלמיד חכם אמיתי.
תודה רבה לכל המארגנים של קרן ההסעות, ה' ישמור אתכם ויביא לכם רק אושר ונחת.

ילדה במתנה

הסיפור שלי קצת מפחיד.
הוא נוגע לבת שלי גילי (שם בדוי).
גילי היא בת יחידה שנולדה לנו לאחר שנים רבות. כהורים לבת יחידה, שמרנו עליה מכל משמר, בקושי נתנו לה לצאת לטיולים ונקטנו בכל אמצעי זהירות שרק ניתן. כנראה אפילו יותר מדי.
לפעמים היא היתה נעלבת שאנחנו לא מרשים לה דברים שהורים אחרים הרשו לעשות ואנחנו היינו מסבירים לה כמה שהיא יקרה לנו. אבל עם זאת הבנו שאנחנו לא יכולים לעשות לה את זה

<<<

ומוכרחים לשחרר קצת יותר.
זה היה כשגילי הגיעה לכיתה ז'.

קיבלנו פתק שעומד להתקיים טיול שנתי מטעם בית הספר.
כשאשתי ראתה שמדובר במסלול בצפון הרחוק, היא לא הסכימה לגילי ללכת.

גילי פרצה בבכי, ואני הבנתי שזה ממש לא נכון לעשות לה את זה.
שכנעתי את אשתי לחתום לה על הפתק ולשלוח אותה לטיול הזה.
זה לא היה קל. רעדנו מפחד אבל ידענו שזה הדבר הנכון לעשות.
גילי יצאה באותו בוקר אל הטיול ואנחנו ביקשנו אישית מהמורה שלה להשגיח עליה.

תמיד אומרים ש"צדקה תציל ממוות" ולכן החלטתי לתרום כסף כדי שביתי תחזור בריאה ושלימה מהטיול. באותו זמן בבית הכנסת מישוהו הזכיר את קרן ההסעות ומכיוון שהיה מדובר בהסעות, חשבתי שזה מתאים ותרמתי לקרן ההסעות.
בערך בשעה חמש אחר הצהריים קיבלנו טלפון מהמורה שהטיול הסתיים מוקדם מהצפוי ושנבוא לקחת את גילי. זה היה מוזר אבל מיהרנו לבוא לקחת אותה.
המורה חיכתה לנו יחד עם גילי והיתה נראית נסערת מאד.

שאלנו אותה מה קרה.

המורה אמרה לנו בקול רועד שביטנו ניצלה באותו יום ממוות בטוח. "אני לא יודעת איזה זכויות יש לכם", היא אמרה, "אבל אני לקחתי עליה אחריות והלב שלי פועם כעת במהירות גדולה, ממש פחדתי שיקרה הגרוע מכל".

מסתבר שכאשר הילדות עלו אל האוטובוס בסוף המסלול, לפתע סטה אחד הרכבים מהכביש המהיר ודהר אל מחוץ לנתיב. גילי בדיוק עמדה לעלות לאוטובוס ומרוב בהלה ניסתה להתחמק ובטעות נכנסה ישר לתוך הנתיב של הרכב הדהר.

הרכב פסס אותה בסנטימטרים בודדים ונתקע בעץ. בחסדי שמים אף ילדה לא נפגעה באותו אירוע, אבל מרוב מתח החליטו המורות להחזיר את האוטובוס הביתה.

אני ורעייתי פרצנו בבכי, הרגשנו שהנס הזה קרה בזכות הצדקה שתרמנו לקרן ההסעות.

גילי היקרה שלנו נותרה בריאה ושלימה ואי שם באחד מבתי הספר בצפון ילד יהודי אחד יכול היה לשבת וללמוד משנה בשלווה.

"אם אתה משמח את שלי אני משמח את שלך" אין לי מילה להוסיף על כך.

תרומה גורלית

זה היה עוד יום רגיל וכולל. לכאורה הכל בסדר.

למדתי עם החברותא שלי וצללנו יחד לעומק הסוגיה.

תוך כדי הדברים, נכנס אברך אחד ודפק על הבימה, הוא ביקש לדבר על קרן ההסעות. ניסיתי שלא להקשיב, כבר תרמתי את המעשרות שלי לאותו חודש...

אבל משהו בדבריו מאד תפס אותי, הוא סיפר על ילד אחד שהוא מכיר שפשוט מגיל קטן נמשך ללימוד מבלי שאף אחד כיוון אותו לשם ושבאמצעות קרן ההסעות הוא יכול היה ללמוד בבית ספר שכלמד גם מקצועות קודש כך שהילד הטהור הזה הצליח לגדול להיות בחור ישיבה. לא יכולתי להתעלם מזה, בראשי צפו ועלו מייד דמויותיהם של ילדי,

כמה שרווחתי נחת מהם, זה בכלל לא היה מובן מאליו. לפעמים אתה מוצא את עצמך מתפלל שרק תימשך הנחת הזו ולא יהיו חס ושלום הפרעות וטרדות, שכולם יהיו בריאים ושהכל יזרום על מי מנוחות...

ניגשתי אל האברך ההוא ואמרתי לו "מה אעשה איתך? זה מרגש אותי! אני לא יכול להישאר אדיש..."

תקעתי שטר של מאה שקלים בידו וחזרתי למקומי בחיוך.

זה היה בשעה 11:35 בדיוק.

כעבור רבע שעה קיבלתי טלפון בהול מהחידר של הבן שלי שאסע במהירות לבית החולים משום שהוא מעד במדרגות ואיבד את ההכרה כתוצאה מהחבטה שספג.

הייתי בהלם. מיהרתי לסגור את הגמרא וליסוע לבית החולים. בדרך מלמלמתי פרקי תהילים וביקשתי רחמים על הבן שלי, הכל התחבר לי פתאום, הקדוש ברוך הוא לא סתם שולח שליחים לעורר אותנו.

כשהגעתי, הבן שלי כבר המתין לי כשתחבשת ענקית על ראשו. "הוא יהיה בסדר בעזרת ה'", אמר הרופא, "היה לו מזל שהגיע בזמן".

"זה לא מזל אדוני הרופא", אמרתי לו, "זה קרן ההסעות".

הרופא לא הבין על מה אני מדבר ואז סיפרתי לו מה קרה בדיוק באותו זמן שבו הבן שלי מעד במדרגות.

"הצדקה שנתתי עבור ילד שאינני מכיר, הצילה את הילד שלי מפגיעה קשה בדיוק באותו זמן!" אמרתי לו בהתרגשות.

הרופא שלף ממחטתו וראיתי דמעות יורדות מעיניו.

"כל ישראל ערביין זה לזה", הוא אמר, "רק עכשיו אני מבין כמה שזה משמעותי..."

המסר הזה חלחל אליי עמוק. מאז אני תורם באופן קבוע לקרן ההסעות. אני מעוניין להמשיך לראות את הנחת שהיא מנת חלקי בעזרת ה' עד מאה ועשרים שנה.

המחאה ישירה

שמי לאה.

לאחרונה, בעקבות מגיפת הקורונה, כמו רבים אחרים, נקלענו גם אנחנו למצב כלכלי קשה.

בעלי סגר את העסק שלו ולא הצלחנו להרים את הראש מעל המים. הגענו עד לפת לחם ממש. אין לתאר כמה קשה זה להפוך פתאום להיות אדם שזקוק לרחמייהם של אנשים אחרים. פתאום מבינים את המשפט "ונא אל תצרכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם".

גם הילדים הבחינו בכך וזה אפילו יותר צובט, כי פתאום הרגשנו שאנחנו לא שולטים במצב הכלכלי שלנו בבית וזה עירער אצלם משהו.

קרובי משפחתנו תמכו בנו, אבל זה לא יכול היה להימשך הרבה זמן. היינו אובדי עצות.

יום אחד חזר הבן שלנו הביתה עם עלון של קרן ההסעות.

"אתם רואים?" הוא אמר, "כתוב כאן שאם אתם רוצים שיהיה לכם נחת ופרנסה בשפע, צריך לתרום לקרן ההסעות, הכל יכול להסתדר".

הבטתי בו במבט עצוב, בעבר היינו תורמים הרבה צדקה, אבל איך אפשר לתרום ממה שאין?

באותו יום חזר בעלי שבור ורצוף מעבודה זמנית, הביא הביתה אלף ₪.

הראיתי לו את העלון וסיפרתי על מה שאמר הבן שלנו. בעלי נאנח. זה לא היה מצב פשוט.

"בואי נתרום חצי", הוא אמר לי, "בזכות זה בעזרת ה' תהיה לנו פרנסה ברווח".

הוא מילא את טופס התרומה ותוך כדי הכתיבה נגמר לו הדיו של העט אז הוא הלך לחפש עט חדש. הוא חיפש בין המגירות ולפתע צדה עינו דבר-מה. הוא שלף משהו מהמגירה ולפתע שיחרר צרחה שהקפיצה אותי מהמקום.

"מה קרה השתגעתי?" במקום תשובה הוא הגיש לי פיסת נייר, המחאה שעליה היה רשום 10,000 ₪ לזכות בעלי.

"מה זה?" שאלתי בקול רועד, "זה שלנו?"
"זה צ'ק ששכחתי להפקיד לפני חמישה חודשים כשהעסק עדיין היה פעיל", אמר בעלי בהתרגשות, "זה פשוט לא ייאמן, הוא כנראה נפל כאן בין המגירות".

הכסף שמצאנו בזכות התרומה לקרן ההסעות החזיק אותנו קצת עד שבעלי הצליח למצוא עבודה מסודרת. אני חושבת שהעידוד שקיבלנו כתוצאה מהסיפור הזה נתן לנו רוח גבית ואמונה שעוד נצליח בעזרת ה' למצוא פרנסה טובה.

מאז אנחנו תורמים בקביעות לקרן ההסעות, הקרן שמושרה עלינו שלווח ונחת.

נחת

זה קרן ההסעות

רבינו הגדול מרן ראש הישיבה הגר"ג אדלשטיין שליט"א בכ"ק
"כל המשתתפים בהוצאות החזקת ילד אחד, יזכו
במידה כנגד מידה לרוב נחת דקדושה מכל צאצאיהם
היקרים יחיו"

הטלפון שלכם להצלת ילד יהודי ולנחת מהילדים שלכם:

1700-50-66-22

אמצ' ילד
מספרים יחידים לזמן קצר
100x12 ₪

ת.ד. 257 בני ברק או הבגדרה לבעק המעלים סניף 655 מס' ח-1: 339991 קרן ההסעות ותמיכה לחינוך העצמאי ע"ד 804-659-95
התרומה מוכרת לזכר מסי 46 כמס' רישון לציון ולחיים בן-ציון ובמזרח בני ברק עמדת "זורים מוס' ברחבי הארץ

מעל לדרך הטבע!

” ככה, פשוט וקל, ללא התלבטויות וללא מריחות, בגיל שלוש ושתיים הבן שלי התארס עם אחות של זה שהזין את נתוני האשראי שלי לקרן ההסעות ”

” הרגשתי במוחש שהנס שקרה לי עכשיו היה קשור ישירות לעובדה שאימצתי ילד בקרן ההסעות. הסעה כנגד הסעה. ילד כנגד ילד ”

” אבל ההפתעה הגדולה הייתה בסוף השנה, כשקיבלתי מקרן ההסעות את המכתב בו הם מפרטים את לימודי הקודש שלמד הילד בזכות התרומה שלי. הייתי בהלם! גיליתי שהילד שאימצתי השנה היה ד', מכיתה ו'! הפרטים היו זהים לאלו של הבן שלי! ”

” אני מדמינת לפעמים את שני הילדים שאימצנו דרך קרן ההסעות, איך שהם נוסעים בדרך לבית הספר התורני, ובאותו זמן אני מביטה בתאומים הרכים שלי ובליבי נפתח פתח חדש של תקווה ושל אור ”

” היום, כחצי שנה לאחר שעשיתי את ההו"ק לקרן ההסעות, המחלה שבה לקתה ביתי הגדולה במשך כשנה וחצי - נעלמה והיתה כלא היתה ”